

עמ"ת 26783/04/16 - נאור קרין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 26783-04-16 קרין(עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אבי לוי
העורר נאור קרין (עציר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

מונח לפניי ערר על החלטת כבוד השופטת הבכירה רמה לאופר חסון, מבית-משפט השלום בקריות, שניתנה בתיק מ"ת 16-02-36615, ביום 5 אפריל 2016, בעניינו של מר נאור קרין (להלן: "העורר"). במסגרת החלטתה הורתה השופטת המלומדת קמא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים, במסגרת כתב אישום שהוגש נגדו בתיק פלילי 16-02-36595.

כתב-האישום

נגד העורר הוגש כתב-אישום, המייחס לו עבירות כדלקמן:

פגיעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר (4 עבירות)** לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, וכן **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על-פי עיקרי העובדות, שנכללו בכתב האישום, הגיע העורר למסיבה, שנערכה בוילה פרטית (להלן: "המסיבה"), לאחר שחברו, שותפו של העורר לכתב האישום, הזעיקו למקום, כתוצאה מוויכוח שהתגלע בינו - בצוותא חדא עם מעורבים נוספים - לבין בלוינים במסיבה. השניים הללו, בצוותא עם מעורבים נוספים, תכננו להיכנס יחדיו למקום המסיבה ולפגוע בחלק מהבלוינים ששהו במקום. לצורך זה, הצטיידו הנאשמים בכלי נשק קרים: כך, העורר אחז בידו בקבוק וודקה מזכוכית ואילו הנאשם הנוסף אחז בידיו קרש; קטין נוסף שחבר אליהם אחז בכיסאות בר.

משהבחין שומר הסף בעורר, בנאשם הנוסף, ובמעורבים הנוספים (להלן: "החבורה") שועטים לעבר דלת הכניסה לאולם, בו נערכה המסיבה, הוא ניסה להסיט את דלת הכניסה וכך למנוע את כניסתם. החבורה הנ"ל התגברה על שומר הכניסה, וחבריה הדפו אותו אל פנים חלל האולם. לאחר שהצליחו בני החבורה לחדור אל האולם, החלו תוקפים את המתלוננים שנקלעו בדרכם, תוך זריעת הרס לרכוש במקום.

על פי הנטען בכתב האישום, העורר היה מהראשונים מבין חברי החבורה שהצליחו להיכנס אל המסיבה, כשהוא אוחז בידו בקבוק זכוכית.

העורר ניסה לנפץ את הבקבוק שבידיו, אל מול עיניהם המשתאות של הבלוינים המפוחדים במסיבה. תחילה ניסה

לעשות כן באמצעות משקוף דלת הכניסה וכיסא בבר. משלא צלח הדבר בידיו, הוא הטיח את הבקבוק על שולחן במקום; הבקבוק התנפץ כך שחלקו העליון, השבור, נותר בידו. בשלב זה, הצטרפו לעורר הנאשם הנוסף ומעורבים נוספים. בני החבורה החלו לתקוף בצוותא חדא, קטין, שנקלע באקראי בדרכם, כאשר העורר מכה, באמצעות שבר הבקבוק שבידו, את אחד הבליינים במסיבה, כעומד לדקור.

לא זז אף זז, העורר הגיח **לעבר בליין נוסף במסיבה הניף את ידו הימנית לעבר צווארו ודקרו באמצעות שבר הבקבוק שאחז בידו, מתחת לאזן שמאל**. כל אותה העת הנאשם הנוסף והמעורבים האחרים אוחזים בקרשים ובכיסאות ומאיימים באמצעותם לתקוף בליינים במקום.

בהמשך למתואר לעיל, המשיכה החבורה בהטלת אימה ותקיפתם של בליינים במקום, בעוד העורר ממשיך להשתולל כששבר הבקבוק בידו, כמבקש לדקור בליינים נוספים.

בהמשך, מחוץ למסיבה, שעה שצוות מד"א מטפל באחד מקורבנות האירוע, עמד לצדו, חברו שסייע לצוות המטפל. העורר, שהבחין בו, הגיח לעברו ברכבו ואיים עליו "אני זוכר את הפרצוף שלך ואני אניע לנהריה ואני ארצ אותך".

כתוצאה מהמעשים האלימים המתוארים לעיל, נגרמו לשלושה מהמתלוננים בתיק פציעות וחבלות של ממש. כתוצאה ממעשיו של העורר והמעורבים הנוספים, אף נגרמה לאחד מהמתלוננים פציעה שבשלה נזקק לטיפול רפואי דחוף, תוך אשפוזו לצורך ניתוח מורכב.

לאחר ביצועם לכאורה של מעשי העבירות המיוחסות לעורר, הוא נמלט, לפי הנתען, מרשויות החוק ומצא מקום מסתור במוסד "בית חם" על אף שלמעשה היה מודע לכך שהמטרה מחפשת אותו. בפני בית המשפט קמא הוצג "תיק האיתור", אשר לימד כי המשטרה פעלה בשקידה ובדרכים שונות לאיתורו של העורר, באופן זה שלבסוף התחקתה על עקבותיו ועצרה אותו ביום 9.2.16.

העורר נעצר, הוגש נגדו כתב אישום ובד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה התביעה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

הליכי המעצר בערכאה קמא

ביום 2.3.16, וטרם ניתנה החלטה בבקשת המעצר, התבקש שירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

ביום 30.3.16, לאחר קבלת תסקיר המעצר, נדונה בבקשת המעצר לגופה. בדיון, **לא חלק הסנגור על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה או על קיומה של עילת מעצר לכאורית**. המחלוקת בין הצדדים הצטמצמה בשאלה אם ניתן לשחרר את העורר לחלופת מעצר שתאיין את מסוכנותו. כנגזרת מכך, נחקרו בפני בית המשפט קמא, מפקחים מוצעים: שני אחיו של העורר, וגיסתו.

בית המשפט קמא הנכבד, קבע, בהחלטתו מיום 5.4.16 כי קיים "חומר ראייתי לכאורי למכביר, אשר יש בו כדי לבסס

כראוי את כתב האישום".

בבואה להכריע בסוגיית האפשרות להלום את המסוכנות הנשקפת מהעורר באמצעות החלופה המוצעת, עיינה השופטת המלומדת בגיליון הרשעותיו הקודמות של העורר. היא מצאה כי העורר הורשע בביצוען של עבירות חמורות עוד בהיותו קטין. ביום 10.10.12, הורשע העורר בביהמ"ש לנוער בחיפה, בכך, שביום 22.7.11 בשעה 03:30 לפנות בוקר, בסמוך לדלפק מסעדה שבחוף הים בקרית ים, הוא פגש אדם מבוגר וכברכת שלום טפח על מותנו. באותה שעה, שהה במקום גם המתלונן באותו תיק, אשר הבחין במתרחש. בתגובה פנה המתלונן אל האדם המבוגר והעיר, כי בני הנוער של היום הינם חצופים. בתגובה, ובלא כל התגרות מצד הקרבן, הלך העורר לאחד משולחנות המסעדה שבמקום, **נטל משם סכין ודקר באמצעותה את המתלונן בבית החזה ולאחר מכן, דקרו פעם נוספת בבית החזה וכן גרם לחתך בידו. כתוצאה ממעשיו, נגרם למתלונן דימום וקשיי נשימה שבגינם הובהל לבית החולים, אושפז וטופל.**

צוין, כי במסגרת דיון בערעור מטעם המדינה על קולת העונש שהוטל על העורר במסגרת בית המשפט לנוער, הוחמר עונשו של המערער והוא הועמד על 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בהתייחסה לגזר הדין דלעיל, ציינה השופטת קמא, כי באבחון הפסיכולוגי שנעשה לעורר נמצא כי: "יש לו קושי בוויסות, באיפוק, בהתמודדות עם תסכול והוא תופס את עצמו כמי שיש לו 'פיוז קצר'", "אימפולסיביות לא מבוקרת" ושלהערכת המאבחן, העורר אינו מתאים לטיפול פסיכולוגי הואיל והוא תופס את האירוע כמקרה חד פעמי.

עוד צוין בית המשפט קמא כי באותו המקרה, שירות המבחן נקט עמדה מגוננת כלפי העורר, והמליץ "לסייע למשיב בשיקום חייו ולאפשר לו להמשיך בטיפול החיובי שהחל מאז מעצרו".

בענייננו, הוגש כאמור תסקיר מעצר בעניינו של העורר. במסגרתו, הומלץ לשחרר את העורר לחלופת מעצר בבית אחיו בנשר, וכן להטיל עליו צו פיקוח מעצר למשך 6 חודשים, במהלכם ישתלב בקבוצה לעצורי בית בחיפה, ובטיפול סביב בעיית אלכוהול.

בהתייחסה להמלצותיו של שירות המבחן, סברה השופטת המלומדת קמא כי תסקיר המעצר שהוגש לעיונה מגוון מידי, ולטעמה לא נשקלה בו כדבעי העובדה שקיימת במעשי הנאשם "חזרתיות".

השופטת קמא ציינה את מסקנות קצין המבחן, לפיהן טמונים באישיותו של העורר דפוסים אלימים ואנטי סוציאליים. כאשר באופן זה, העורר נוטה להתנהגות פורצת גבולות ומתכחש לחלקים האלימים והתוקפניים באישיותו. מסקנות אלו, קבעה אינן מתיישבות עם ההמלצה לשחרור העורר לחלופת מעצר בית אחיו.

בית המשפט קמא צוין כי המלצותיו של שירות המבחן אינן מחייבות את ביהמ"ש ואינן כובלות את שיקול דעתו, בכל שלב.

בהתייחסה למפקחים המוצעים שנחקרו בפניה, ציינה השופטת המלומדת קמא כי על אף שהתרשמה מנכונותם לסייע

לבן משפחתם ולראותו משוחרר, לא שוכנעה כי יוכלו למעשה לשמש כחלופת מעצר ראויה ומספקת, בנסיבות שהוצגו לפנייה - הגישה, הפגינה יחס מגוון והעלתה ספק האם אכן תדווח למשטרה אם יפר העורר תנאי מתנאי השחרור, בעוד שני אחיו, על אף שהצהירו שיש להם קשר טוב והדוק עם העורר לא ידעו ליתן הסבר מדוע לא היה להם כל קשר עמו, דווקא באותו חודש שבו המשטרה תרה אחר עקבותיו. והכיצד זה לא ידעו על שהייתו במוסד "בית חם" המצוי בקריית אתא.

בעניין זה, ציינה השופטת קמא כי בני משפחתו לא שיתפו פעולה עת היה העורר מבוקש לחקירה ועל אף הודעות שנמסרו לבני משפחתו, לרבות אמו, אחותו ואחיו, כי הוא מבוקש על ידי המשטרה, לא פעלו להסגרתו לידי המשטרה.

השופטת המלומדת קמא התייחסה לנתונים לפיהם פעל העורר באלימות בוטה ובבריונות לשמה כנגד המתלוננים שכל חטאם היה בכך ששהו במקום בשל מסיבת יום הולדת אליה הוזמנו. כן התייחסה לאופן בו פעל העורר, בצוותא חדא, עם אחרים באלימות חסרת מעצורים, כאשר לא נרתע הוא מלדקור את אחד המתלוננים בעזרת שבר של בקבוק זכוכית במקום רגיש - בצוואר, ואך מזל שהאירוע לא הסתיים בקיפוח חיים.

לסיכומם של דברים, קבעה השופטת המלומדת קמא כי דומה, שהעורר לא למד לקח ולא הפנימו, שעה שנגזר דינו למאסר בפועל בגין ביצוע מעשי אלימות דומים בקורבן שלא היה מוכר לו כמפורט דלעיל.

לאור האמור לעיל, לא מצאה השופטת המלומדת קמא כי ניתן לשחרר העורר לחלופת מעצר, לרבות זו שהוצעה, שכן, אין בכך לשמש, בנסיבות, תחליף נאות והולם למעצר - במצב דברים זה קמה ועולה מסוכנות לכאורית ממשית וחלופת מעצר לא תסכון.

לפיכך, הורתה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים.

עם החלטה זו לא השלים העורר ובאמצעות בא כוחו המלומד, עו"ד תומר נווה ערער עליה לפניי.

נימוקי הערר

בהודעת הערר התבקשתי להורות על שחרורו של העורר לחלופת המעצר המוצעת על ידי שירות המבחן, או למצער, כי אורה על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני.

בדיון שנערך בפני, בנמקו את הודעת הערר, ציין ב"כ העורר, כי נכון עשה בית המשפט קמא כאשר מצא לנכון לבחון חלופת מעצר, באמצעות שירות המבחן. הוא טען, כי שירות המבחן בחן כדבעי את נתוני העורר ואף ברר מספר מפקחים מתוך כלל המפקחים אשר הוצעו. ב"כ המלומד של העורר אף ציין כי שירות המבחן, הציע חלופה הטומנת בחובה איון המסוכנות על ידי המלצתו להרחיק את העורר ממקום מגוריו הטבעי, ואף בחר עבור העורר אפיק טיפולי - שיקומי במסגרת הליכי המעצר.

הסנגור המלומד, עמד בטיעונו על החובה, המוטלת על בית המשפט הדין בבקשה למעצר לבחון כדבעי חלופת מעצר

מתוך נקודת המוצא שלפיה החריג בעניין זה הוא המעצר דווקא. הסנגור אף תמך יתדותיו בפסיקה, המצביעה לדעתו על כך שהפתרון הנכון במקרה זה הוא השמתו של העורר במעצר באיזוק אלקטרוני.

מנגד, ב"כ המשיבה סבר כי יש לדחות את הערר. התובע המלומד, עו"ד אליהו יטח, נימק כי לתפיסתו החלטת בית המשפט קמא מנומקת ומפורטת כדבעי. לדבריו המדובר באירוע מאוד חמור שאך בנס לא הסתיים בצורה קטלנית מה שמלמד על מסוכנות שאין ניתן לאיינה באמצעות חלופה או במעצר שאיננו מאחורי סורג ובריח.

דין והכרעה

הרחבתי לעיל בתיאור העובדות והנסיבות המיוחסות לעורר בכתב האישום התלוי ועומד נגדו ואף בעמידה על רקעו הפלילי ועל נסיבות מעצרו. הדבר יאפשר לי לקצר בפרק זה של החלטתי, שבמסגרתו אביא את עמדתי ביחס לתוצאתו הראויה של הערר המונח לפתחי.

כבר בפתח הדברים אומר מיד - בערר זה אין כל ממש.

במסגרת ערר זה ניטשה מחלוקת ביחס לשאלה אחת ויחידה והיא:

האם ניתן להקטין באורח ממשי את המסוכנות הנשקפת לביטחון הציבור מצדו של העורר שלפניי בדרך אשר איננה מחייבת החזקתו מאחורי סורג ובריח?

התשובה לשאלה זו אליבא דידי היא פשוטה חדה וחלקה: לא.

וישאל השואל מדוע הנני כה נחרץ בעמדתי?

עיון במעשיו של העורר כפי שהללו תוארו לעיל בהרחבה, על רקע הרשעתו הקודמת, אופייה ונסיבות ביצוע העבירה הטמונה בה, מלמדים **בבירור כי העורר הוא אדם מסוכן, העלול בכל רגע נתון לסכן את הציבור הרחב ואת כל אחד מיחידיו אף בלא קנטור התגרות או היכרות מוקדמת.**

במסגרת תיקו הקודם אובחן העורר כמי ש"יש לו קושי בוויסות, באיפוק, בהתמודדות עם תסכול והוא תופס את עצמו כמי שיש לו 'פיוז קצר'", "אימפולסיביות לא מבוקרת". במעשיו נשוא התיק הנוכחי הוכחו הדברים בעורר באורח חי ומוחלט.

אכן, באורח נס לא איבד אדם את חייו במסגרת האירוע הקודם שבביצעו הורשע העורר. גם הפעם סיכן העורר חיי אדם במעשיו. הוא אף איים לפגוע באדם נוסף אשר כל חטאו היה בכך שהושיט סיוע רפואי לחברו באומרו לו: "**אני זוכר את הפרצוף שלך ואני אניע לנהריה ואני ארצח אותך**". לצערי, בעניין זה נותן אני אמון מלא בדבריו של העורר. גם בכך נעוצים חששותיי.

שירות המבחן מבקש לשוב ולנסות לשקם את העורר כבר במסגרת התהליך המשפטי. לצורך כך, המליץ על הימנעות ממעצרו הסגור. **דא עקא, שסבורני שבמקרה זה שירות המבחן נפל לכלל טעות חמורה בכל הנוגע להערכת המסוכנות הנשקפת מהעורר. ובמקרה ממין זה אין מנוס אלא לדחות המלצתו מכל וכל.**

זה המקום להבהיר את הדברים מעט יותר בהרחבה. **מעשי העבירה המיוחסים לעורר בתיק המונח לפניי חמורים הם**

מאוד ומסוכנים מאין כמותם. מעשים אלו בוצעו תוך שימוש באלימות קשה, ובאכזריות; הם נעשו תוך שימוש **בנשק קר. תוצאתם קשה** ואף חייבה את אחד המתלוננים לעבור תהליך ניתוחי לא פשוט. מכאן, שלא יכולה להיות מחלוקת של ממש בשאלת התגבשותה של עילת-מעצר בעניינו של העורר. העבירה בוצעה באלימות חמורה. לפיכך, קמה חזקה, מכוח סעיף 21(א)(1)(2)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), שמתקיימת עילת מעצר, שכן מתעורר **יסוד סביר לחשש שהעורר יסכן את בטחונו של אדם או את בטחון הציבור** (כלשון סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים).

אוסף ואומר, שהתנהלותו של העורר במסגרת חלקו השני של האירוע (הימלטות לכאורה), אף מקימה בעניינו **חשש שאי-מעצרו יביא לשיבוש הליכי משפט, להתחמקות מהליכי שפיטה או להשפעה על עדים** (סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים). חשש זה מתגבר לנוכח האיום המפורש שאותו הפנה העורר כלפי אחד מהנוכחים בזירה.

שירות המבחן עצמו ציין בתסקירו כי העורר **מקיים קשרים בעלי גוון פלילי, ונוטה לפרצי התנהגות אלימים בסיטואציות חברתיות שונות**. לא זו אף זו, צוין, כי העורר זקוק בנוסף לכך, לטיפול סביב צריכת אלכוהול.

אכן, לא במהרה יסטה בית משפט מהמלצת שירות המבחן, אשר איננו אלא זרועו הארוכה והמקצועית. עם זאת, בסופו של יום, **בית המשפט הוא הנושא באחריות כלפי הציבור להגן עליו מפני עבריינים מסוכנים המובאים לפתחו!** על בית המשפט מוטלת המלאכה העדינה של עריכת האיזון העדין שבין זכותו של העציר לחירות יחסית לבין הצורך להגן על זכות הציבור להגנה מפני הסיכון לפגיעה אלימה העלולה להישקף לו מצדו של מי שאיננו יודע להשתלט על דחפיו האלימים כראוי. בית המשפט איננו רשאי להתפרק מאחריות כבדה זו ולהעבירה אל שכמו של שירות המבחן! על שכמו של בית המשפט מוטל הנטל הכבד של הערכת הסיכון הנשקף מנאשם המובא בפניו ומזעור סיכון זה באורח המתחשב בזכויות האדם של הנאשם, אשר אשמתו טרם הוכחה.

כפי המפורט לעיל לא יכול, אפוא, איש לחלוק על כך, שבעניינו של העורר מתקיימות **עילות מעצר מובהקות ובעלות עוצמה, המבוססות על מעשיו האלימים החוזרים והנשנים כפי שפורטו בהרחבה ועל התנהלותו כלפי גורמי אכיפת החוק. השתלבותן של העילות הללו זו בזו אף מחזקת את עוצמתן ומגבירה את הסיכון**.

לטעמי, וכך עולה למקרא מכלול התנהלותו של העורר, עניין לנו באדם, **הנעדר מורא מפני החוק; לפיכך, אין לטעמי כל אפשרות או מקום להסתכן על ידי מתן אמון בו**.

אכן, כפי שטען הסנגור המלומד, בית-המשפט מצווה **תמיד** לבחון אם ניתן לאתר **חלופה**, אשר בכוחה להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור אשר פגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים).

השופטת המלומדת קמא שקלה עניין זה בכובד ראש. היא אכן בחנה חלופות מעצר אשר הוצעו לה ככאלה אשר יכול ויתנו מענה סביר לחששות הכבדים אשר תוארו לעיל, חלופה אשר תפגע בחירותו של העורר פחות מאשר החזקתו במעצר. היא באה לדעה שאין בנמצא חלופת מעצר שתסכון. אני סבור שבכך הצהירה השופטת המלומדת קמא את המובן מאליו במקרה זה. כידוע, בהתקיים סיכון גבוה, גם הצבת תנאים של מעצר בית בריחוק ממקום המתלוננים אינו עונה על הצורך להבטיח את מטרת חלופת המעצר הביתית [ראו: בש"פ 10307/07 **מדינת ישראל נ' אסף לוזון**, ניתן ביום 2.1.08 (פסקה 18)].

לטעמי, במקרה זה גם מעצר באיזוק אלקטרוני איננו יכול לתת מענה ראוי לסכנה המוחשית והממשית הנשקפת מהעורר.

סוף דבר, החלטתו של בית-המשפט קמא מנומקת ומבוססת היטב ולא מצאתי מקום להתערב בה.

על יסוד כל האמור לעיל, החלטתי לדחות את הערר.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ו, 21 אפריל 2016.